Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 266 van 18 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. YILMAZ**
Bredabaan 71/202
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van de kosten van 25 maart 2024 met refertenummer 117252.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. YILMAZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 augustus 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 9 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.08.2023 werd ingediend door:*
(…)

om de volgende reden geweigerd:
De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.
Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, in toepassing van artikel 40ter §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.
Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid. 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.'
Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een uitkeringsattest van Solidaris voor dd. 20.07.2023 waaruit blijkt dat zij maandelijks gemiddeld 1640,86 euro aan invaliditeitsuitkering ontvangt, of rekening houdende met de inhaalpremie (eenmalig per jaar) komt dat neer op gemiddeld maandelijkse bestaansmiddelen van € 1725,12.
Uit het voorgelegde attest blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.
Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt.
Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat de referentiepersoon 575 euro aan huur (zonder index) dient te betalen. Van de overige kosten werd niets voorgelegd, ondanks uitdrukkelijke vermelding op de bijlage 19ter.
Concreet wil dit in elk geval reeds zeggen dat betrokkene nog 1150,12 EUR overhoudt om in de levensbehoefte van zichzelf, haar inwonende meerderjarige dochter, en betrokkene te voorzien. Gelet op de levenskost in België en behoudens bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's, (para)medische kosten, vervoer, ...) voor drie volwassen personen met dit bedrag kunnen betaald worden. Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht.
De bestaansmiddelenvoorwaarde van art. 40ter is niet voldaan, ook in toepassing van art. 42, §1. tweede lid kan het verblijfsrecht niet worden erkend. Hel recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene.
Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden acht. De verzoekende partij meent tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.1. Naast een theoretische uiteenzetting over de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zet de verzoekende partij haar eerste middel uiteen als volgt:

"*(…)*

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet kent.
Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.
(…)
Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.
(…)Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker reeds een gezins- en privéleven heeft uitgebouwd in België.
De verwerende partij heeft nagelaten om minstens een grondig onderzoek te voeren naar het bestedingspatroon van de referentiepersoon en heeft nagelaten een individueel onderzoek te verrichten.
De motivering is onevenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.
De bestreden beslissing is bijgevolg niet naar behoren gemotiveerd.
Verzoeker kan niet nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.
Het middel is in die mate gegrond."

2.1.2. Luidens (oud) artikel 39/78 *juncto* (oud) artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het eerste middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel- en vertrouwensbeginsel of de rechten van verdediging schendt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.1.3. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "*Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder:- Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur;- Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;- Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.*" Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden noch hoe de bestreden beslissing artikel 4 van diezelfde wet zou schenden, nu dat artikel bepaalt wanneer de bij de wet van 29 juli 1991 voorgeschreven motiveringsplicht niet van toepassing is.

2.1.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een '*afdoende'* wijze. Het begrip '*afdoende'* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. *In casu* verwijst de bestreden weigeringsbeslissing naar de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, naar de artikelen 40*ter* en 42, §1, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, waarna de redenen hiervoor uiteengezet worden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij reeds een gezins- en privéleven heeft uitgebouwd in België, verwijst de Raad naar de bespreking van het derde middel, waaruit blijkt dat het in dit verband volstond om in de bestreden beslissing te motiveren waarom de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten om minstens een grondig onderzoek te voeren naar het bestedingspatroon van de referentiepersoon en om een individueel onderzoek te verrichten, verwijst de Raad naar de bespreking van het vierde middel, waaruit blijkt dat het aan de verzoekende partij toekwam om bij haar aanvraag alle nuttige stukken te voegen en dat de verwerende partij

bij het nemen van de bestreden beslissing over alle bij de aanvraag voorgelegde stukken heeft gemotiveerd en er niet toe gehouden was bijkomende onderzoeksdaden te stellen. De verzoekende partij toont doorheen haar verzoekschrift niet concreet aan dat de verwerende partij heeft nagelaten een grondig en individueel onderzoek te voeren en hierover te motiveren of dat het gevoerde onderzoek en de motieven hierover *in casu* niet volstonden.

Door louter te betwisten dat de motivering afdoende is en te stellen dat de motivering onevenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing, dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd, toont de verzoekende partij niet aan op welk punt de motivering van de bestreden beslissing, weergegeven onder punt 1.2., haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.1.6. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij reeds een gezins- en privéleven heeft uitgebouwd in België, verwijst de Raad nogmaals naar de bespreking van het derde middel, waaruit blijkt dat het in dit verband volstond om in de bestreden beslissing te motiveren waarom de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten om minstens een grondig onderzoek te voeren naar het bestedingspatroon van de referentiepersoon en om een individueel onderzoek te verrichten, toont de verzoekende partij dit – mede gelet op hetgeen uiteengezet wordt bij de bespreking van het vierde middel – geenszins concreet aan.

De verzoekende partij toont met voorgaand betoog dan ook niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

2.1.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er *in casu* sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

"*In arrest nr. 256.555 van 16 juni 2021 oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dat het vertrouwensbeginsel is geschonden wanneer het stadsbestuur eerst een F kaart aflevert aan het familielid van een Belg na de wettelijk voorziene termijn van zes maanden, en vervolgens deze kaart een half jaar later*

weer intrekt en een beslissing tot weigering van de aanvraag ter kennis geeft, ook al was deze beslissing tijdig genomen door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).
Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgische vrouw aangevraagd op 09/08/2023.
Dvz nam geen beslissing binnen de 6 maanden, de laatste dag is 08/02/2024. Het is pas op 09/02/2024.
De kennisgeving hiervan gebeurde op 23/02/2024.
Inmiddels ontving verzoeker op 09/02/2024 zijn verblijfskaart F en ging te goeder trouw ervan uit dat zijn verblijfspapieren in orde waren.
Hij heeft een werkaanbod aanvaard en diende te worden tewerkgesteld. Verzoeken had het vertrouwen dat zijn leven op orde was en dat hij in orde was met zijn papieren.
Doch een maand later werd hij in kennis gesteld van een weigeringsbeslissing. Dit is in strijds met de rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel.
Verwijzend naar een arrest van de Raad van State van 3 juni 2010 (nr. 204.655), is er sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien:
1. het bestuur een vergissing beging,
2. ten gevolge van die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, en
3. er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen.
Ook moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur rechtmatige verwachtingen heeft gewekt bij de betrokkene.
Toegepast op deze zaak :
Aan de vereiste voorwaarden zijn voldaan : door de F kaart af te leveren, heeft het bestuur een vergissing begaan die aan de verzoeker een voordeel heeft verleend. Hij had bovendien een gerechtvaardigde verwachting dat met de afgifte van de F kaart zijn verblijfsrecht werd erkend, aangezien de reglementering niet voorziet in de afgifte van enig ander document wanneer het verblijfsrecht wordt erkend.
Er zijn in casu geen gewichtige redenen zijn om dit (verblijfs-)voordeel terug te vorderen:
• Het gegeven dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend en de F kaart dus per vergissing werd afgegeven, verwijst in eerste instantie naar de eigen vergissing als overheid. Dit weegt niet op tegen de legitieme verwachting van verzoeker dat hij een recht op verblijf in België had. Ten gevolge van deze verwachting heeft hij immers zijn gezins- en privéleven gedurende ruim 7 maanden maanden uitgebouwd in België. DVZ houdt hier onterecht geen rekening mee.
• Verder merkt verzoeker op dat de wetgever met het invoeren van de termijn van zes maanden in artikel 42, §1, lid 1 Vw de bedoeling had om ervoor te zorgen dat de betrokkene niet te lang in het ongewisse zou blijven over het antwoord op zijn aanvraag (GwH 128/2010 van 4 november 2010, B7.1. en tot B.8.3.) en hierover rechtszekerheid te bieden. Indien een F kaart die werd verkregen omwille van het verstrijken van de termijn, onbeperkt zou mogen ingetrokken worden, zou dat de rechtsonzekerheid veel groter maken.
• Ten slotte beroept de verzoeker zich op een arrest nr. 245.829 van de Raad van State van 21 oktober 2019, dat stelt dat de declaratoire werking van een verblijfstitel niet betekent dat, wanneer het verblijfsrecht wordt geacht nooit te hebben bestaan, ook de erkenning of de vaststelling van dat verblijfsrecht zou moeten worden geacht nooit te hebben bestaan, zonder te zijn ingetrokken.
Verzoeker besluit dat het vertrouwensbeginsel is geschonden en verzoekt om de vernietiging van de weigeringsbeslissing van DVZ."

2.2.2. De verzoekende partij stelt dat zij op 9 augustus 2023 een aanvraag gezinshereniging met haar Belgische vrouw heeft aangevraagd, dat de verwerende partij geen beslissing nam binnen de zes maanden, dat de laatste dag 8 februari 2024 was, dat de verwerende partij een beslissing nam op 9 februari 2024, dat de kennisgeving hiervan gebeurde op 23 februari 2024, dat zij inmiddels op 9 februari 2024 haar verblijfskaart F ontving en er te goeder trouw van uit ging dat haar verblijfspapieren in orde waren, dat zij een werkaanbod heeft aanvaard en diende te worden tewerkgesteld, dat zij het vertrouwen had dat haar leven op orde was en dat zij in orde was met haar papieren, doch een maand later in kennis werd gesteld van een weigeringsbeslissing. Zij meent dat dit in strijd is met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

2.2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedragslijn of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen. Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoekende partij meent dat er aan

deze drie voorwaarden is voldaan. De Raad merkt echter op dat in dat geval concrete toezeggingen moeten zijn gedaan en dat de verzoekende partij om zich op een schending van het vertrouwensbeginsel te kunnen beroepen eveneens het bewijs dient te leveren dat het op grond van die toezeggingen opgewekte vertrouwen als een rechtmatige verwachting moet kunnen worden aangemerkt. Indien een normaal voorzichtige en oplettende burger had moeten weten dat de gewekte verwachtingen eventueel niet zouden kunnen of mogen worden gehonoreerd, dan kan die burger zich niet op het vertrouwensbeginsel beroepen. Dat moet des te duidelijker zijn indien het bestuur zelf enig voorbehoud heeft geformuleerd in verband met de gewekte verwachtingen of zich in voorzichtige bewoordingen, in de voorwaardelijke wijs en in afwachting van bijkomende inlichtingen tot de burger heeft gericht (RvS 20 januari 2025, nr. 262.024).

De verzoekende partij stelt dat door de F-kaart af te leveren, het bestuur een vergissing heeft begaan die aan haar een voordeel heeft verleend, dat zij bovendien een gerechtvaardigde verwachting had dat met de afgifte van de F-kaart haar verblijfsrecht werd erkend, aangezien de reglementering niet voorziet in de afgifte van enig ander document wanneer het verblijfsrecht wordt erkend, dat er *in casu* geen gewichtige redenen zijn om dit (verblijfs)voordeel terug te vorderen, dat het gegeven dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend en de F-kaart dus per vergissing werd afgegeven in eerste instantie verwijst naar de eigen vergissing als overheid, dat dit niet opweegt tegen haar legitieme verwachting dat zij een recht op verblijf in België had, dat ten gevolge van deze verwachting zij immers haar gezins- en privéleven gedurende ruim zeven maanden heeft uitgebouwd in België, dat de verwerende partij hier onterecht geen rekening mee houdt, dat de wetgever met het invoeren van de termijn van zes maanden in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de bedoeling had om ervoor te zorgen dat zij niet te lang in het ongewisse zou blijven over het antwoord op haar aanvraag en om hierover rechtszekerheid te bieden, dat indien een F-kaart die werd verkregen omwille van het verstrijken van de termijn onbeperkt zou mogen ingetrokken worden, dat de rechtsonzekerheid veel groter zou maken.

De Raad merkt op dat het louter afleveren van een F-kaart niet volstaat om te besluiten tot een legaal verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. Er dient integendeel te worden opgemerkt dat de afgifte van een verblijfskaart slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een erkenning van het bestaan van een recht op verblijf. De stad Antwerpen is hiertoe trouwens ook niet bevoegd. Een verblijfskaart betreft enkel een *instrumentum*, dat dient te worden onderbouwd door een geldig *negotium*, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. *In casu* dient te worden opgemerkt dat de stad Antwerpen de verzoekende partij op 9 februari 2024 in het bezit heeft gesteld van een F-kaart, daar waar de verwerende partij diezelfde dag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten had genomen. Het louter afnemen van de verblijfskaart – die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd – kan niet worden beschouwd als een handeling die een verworven recht aan de verzoekende partij afneemt. De verzoekende partij is immers nooit in het bezit geweest van een erkenning van het bestaan van een recht op verblijf als familielid van een Unieburger.

Waar de verzoekende partij stelt dat de wetgever met het invoeren van de termijn van zes maanden in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de bedoeling had om ervoor te zorgen dat de verzoekende partij niet te lang in het ongewisse zou blijven over het antwoord op haar aanvraag en om hierover rechtszekerheid te bieden en dat indien een F-kaart die werd verkregen omwille van het verstrijken van de termijn, onbeperkt zou mogen ingetrokken worden, dit de rechtsonzekerheid veel groter zou maken, kan de Raad slechts vaststellen dat in artikel 42 van de Vreemdelingenwet niet is vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Een recht op verblijf kan bovendien slechts worden erkend indien effectief werd vastgesteld dat het bestaat, *quod non in casu*.

Gezien de loutere afgifte van een F-kaart niet kan worden aanzien als een erkenning van het bestaan van een verblijfsrecht, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij een gerechtvaardigde verwachting had dat met de afgifte van de F-kaart haar verblijfsrecht werd erkend. Het loutere feit dat zij te goeder trouw was en dat de reglementering niet voorziet in de afgifte van enig ander document wanneer het verblijfsrecht wordt erkend, doet hieraan geen afbreuk. Ondanks de verkeerde afgifte van de F-kaart door de stad Antwerpen kan de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden niet voorhouden dat er sprake is van een concrete belofte of toezegging van de verwerende partij dat zij het verblijfsrecht zou verwerven.

Verder kan de Raad, hoewel begrip kan worden opgebracht voor de situatie van de verzoekende partij aan wie door de diensten van de stad Antwerpen ten onrechte een F-kaart werd overhandigd, niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij met haar middel in wezen tracht een verblijfsrecht dat zij meende te hebben doch niet had, in rechte bevestigd te zien. Echter, hiermee vraagt zij de Raad om voorbij te gaan aan het feit dat haar verblijfsaanvraag werd beoordeeld en geweigerd binnen het daartoe voorziene wettelijke kader en door de daartoe bevoegde overheid. De F-kaart die door de stad Antwerpen werd afgeleverd, kon

de staatssecretaris niet binden. Het is immers de exclusieve bevoegdheid van de minister/staatssecretaris om een verblijfsrecht te erkennen (*negotium*) en de steden en gemeenten hebben enkel de bevoegdheid om de verblijfskaart (*intrumentum*) af te leveren. De verzoekende partij kan zich dan ook niet beroepen op de door haar opgesomde algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nu deze niet *contra legem* kunnen worden ingeroepen. Het legaliteitsbeginsel primeert immers.

De verzoekende partij verwijst voorts naar het arrest 245 829 van de Raad van State van 21 oktober 2019 en leest hierin dat de Raad van State stelde dat de declaratoire werking van een verblijfstitel niet betekent dat wanneer het verblijfsrecht moet worden geacht nooit te hebben bestaan ook de erkenning of de vaststelling van dat verblijfsrecht zou moeten worden geacht nooit te hebben bestaan zonder te zijn ingetrokken. *In casu* blijkt echter dat de verwerende partij door middel van de thans bestreden beslissing van 9 februari 2024 wel degelijk de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij heeft geweigerd. In de zaak waarover de Raad van State heeft geoordeeld ging het echter over de intrekking van een eerder verblijfrecht dat door de verwerende partij aanvankelijk werd erkend. De verzoekende partij licht niet toe in welke mate de thans bestreden beslissing niet verzoenbaar zou zijn met het voornoemde arrest van de Raad van State, waarvan de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen geheel verschillend zijn aan deze die thans voorliggen.

In geen geval kan de verzoekende partij ter ondersteuning van haar betoog dienstig verwijzen naar het arrest nr. 256 555 van de Raad van 16 juni 2021, nu dit werd gecasseerd door de Raad van State bij arrest nr. 258 101 van 4 december 2023.

2.2.4. Een schending van het rechtzekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de uiteenzetting van het derde middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens het proportionaliteitsbeginsel en artikel 40 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

2.3.1. De verzoekende partij zet haar derde middel uiteen als volgt:

"*Dat het gecontesteerd ministerieel besluit in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), ondertekend op 4.11.50 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13.5.55, en met het proportionaliteitsbeginsel.*
Dat bovendien, door weigering van het recht op gezinshereniging aan verzoeker er een inbreuk is gepleegd op artikel 8 van het EVRM :
(…)
Dat de Raad van State terzake heeft gesteld:
Hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen de door artikel 8 EVRM gewaarborgde gezins en familieleven (Raad van State 22.10.86, TVR 1987, nr. 44, pag. 27 e.v.).
Dat het proportionaliteitsbeginsel vereist dat de beslissing van de overheid rekening houdt met alle elementen van de zaak, met alle betrokken partijen en het uiteindelijk doel. De bestreden beslissing moet een evenwicht vormen tussen de verschillende belangen.
Dat de gevolgen van de gecontesteerde ministeriële beslissing in strijd zijn met het doel van de wetten zelf en met het artikel 8 EVRM. In huidig geval zal bij een uitwijzing het recht op privé leven niet worden gerespecteerd.
Doordat de ontoereikendheid van een inkomen gebaseerd werd op een behoefteanalyse die niet correct en niet volledig werd gemaakt belet men partijen om een gezinsleven te kunnen vormen en uit te bouwen in het Rijk.
Dat verzoeker, gescheiden van zijn levenspartner, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Turkije.
Van de echtgenote die in België leeft kan onmogelijk verwacht worden dat zij naar Turkije terugkeert.
Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat met worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid

ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.
Dat rekening houdende met de hierboven beschreven situatie er met voldoende zekerheid kan gezegd worden dat (door) de bestreden beslissing van de verwerende partij in art. 40 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM werd(en) geschonden;
Het ontzeggen van de toegang tot het Rijk aan verzoekster kan moeilijk verenigd worden met artikel 8 EVRM gezien de overheidsinmenging de rechtsmatige belangen van verzoeker schendt.
Verzoeker is in België gehuwd met mevrouw H.O. (…). Ze zijn al jaren samen en vormen in België een gezin.
De Belgische echtgenote is invalide en is zorgbehoevend. Het is de verzoeker die alle huishoudelijke taken op zich had genomen.
Dat om deze redenen de bovenvermelde bestreden beslissing dient te worden vernietigd minstens hervormd."

2.3.2. Luidens (oud) artikel 39/78 *juncto* (oud) artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het derde middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 40 van de Vreemdelingenwet schendt.

Het derde middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3.3. De verzoekende partij stelt dat doordat de ontoereikendheid van een inkomen gebaseerd werd op een behoefteanalyse die niet correct en niet volledig werd gemaakt, de verwerende partij haar en haar echtgenote belet om een gezinsleven te kunnen vormen en uit te bouwen in het Rijk.

Uit de bespreking van het vierde middel blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat de in de bestreden beslissing gemaakte behoefteanalyse, in het licht van de stukken die op dat ogenblik voorlagen, niet correct of onvolledig was.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar en haar echtgenote door het nemen van de bestreden beslissing belet om een gezinsleven te kunnen vormen en uit te bouwen in het Rijk, wijst de Raad op artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

"*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Te dezen verwijst de verzoekende partij naar het familie- en gezinsleven en het privéleven met haar Belgische echtgenote H.O., met wie zij al jaren samen is en een gezin vormt.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wordt betwist.

De Raad stelt verder vast dat met de bestreden beslissing de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van (oud) artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van (oud) artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (*cf*. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Uit de bespreking van het vierde middel blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onjuiste wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in (oud) artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging of een evenredigheidstoets diende over te gaan, laat staan dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

De Raad benadrukt nog dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing de voortzetting in België van een privé- en familieleven verhindert.

2.3.4. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad erop wijst dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Daar het in onderhavig geval geen weigering van voortgezet verblijf betreft, kan de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enzovoort, te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde gezins- en familieleven. Ook haar betoog dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het artikel 8 van het EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel, dat volgens de rechtspraak van het EHRM de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel, is in die zin niet dienstig. *In casu* betreft het een situatie van eerste toelating, aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In dergelijke gevallen moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een

gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* onder meer dient aan te tonen dat de burger van de Unie/Belg over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat werd beslist dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij, gescheiden van haar levenspartner, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Turkije, gaat zij eraan voorbij dat haar echtgenote haar kan vervoegen in Turkije, minstens maakt zij niet aannemelijk waarom haar echtgenote haar niet zou kunnen vervoegen in Turkije. De verzoekende partij beperkt zich immers tot het betoog dat onmogelijk van haar echtgenote die in België leeft kan worden verwacht dat zij naar Turkije terugkeert, dat haar echtgenote invalide en zorgbehoevend is, dat zij het is die alle huishoudelijke taken op zich had genomen. Zij maakt hiermee geenszins aannemelijk dat haar echtgenote, omwille van haar invaliditeit en zorgbehoevendheid, niet naar Turkije kan verhuizen en toont ook niet aan dat zij de huishoudelijke taken niet in Turkije op zich kan nemen. Zij maakt geenszins concreet aannemelijk waarom een verhuis naar Turkije onmogelijk van haar echtgenote kan worden verwacht. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het privé- en familieleven in haar land van herkomst of elders verder te zetten. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in België in illegaal verblijf een privé- en familieleven onderhoudt met haar echtgenote vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en familieleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband evenmin blijkt.

De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens een eventuele scheiding in nauw contact te blijven met haar echtgenote (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100). De verzoekende partij, die slechts toelicht dat zij de huishoudelijke taken op zich neemt omdat haar echtgenote invalide en zorgbehoevend is, toont niet aan dat deze taken – bij een eventuele tijdelijke scheiding – niet door de inwonende dochter kunnen worden opgenomen of kunnen worden uitbesteed aan derden.

De verzoekende partij toont met haar summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om met haar echtgenote in België te verblijven hoewel niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Daarnaast merkt de Raad opnieuw op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat zodat niet ingezien kan worden hoe de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

2.3.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.3.6. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de thans bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, geen ministerieel besluit betreft, doch wel een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, genomen door de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

2.3.7. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. In wat zich aandient als een vierde middel levert de verzoekende partij kritiek op de in de bestreden beslissing gemaakte behoefteanalyse. Voorts lijkt zij aan te geven dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.
2.4.1. De verzoekende partij zet haar betoog uiteen als volgt:

"*Bij de aanvraag werd als bewijs van voldoende bestaansmiddelen een attest voorgelegd waaruit blijkt dat de echtgenote van verzoeker een gemiddeld maandelijkse inkomen heeft van €1 725,12.*
De DVZ oordeelt dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn.
Tevens oordeelt de DVZ dat het niet ernsstig is aan te nemen om met een maandelijkse inkomen van €1 725,12 minus de huur van €575, alle andere kosten te betalen zoals nutsvoorzieningen, verzekeringen, telecommunicatie, kledij, voeding, ontspanning,…
Verzoeker gaat niet akkoord met de beslissing, omdat er geen concrete behoefteanalyse werd gemaakt over het bestedingspatroon van de echtgenote van verzoeker.
DVZ heeft nagelaten om verdere onderzoek te voeren naar de vaste en variabele kosten van de echtgenote van verzoeker.
De belgische echtgenote is invalide en heeft een maandelijkse inkomen van 1725€.
Ze betaalt een huur van 575€ doch ontvangt ook een huurpremie van 227€.
De partijen hebben een meerderjarige inwonende dochter. Doch deze dochter heeft een studentenjob en heeft maandelijks ongeveer ook een inkomen van minstens 500€ per maand. Tevens is zij verloofd. En deze verloofde voorziet in de levensbehoeften van de dochter.
Daar mevrouw invalide is, is er ook geen kans op een tewerkstelling. Dat mevrouw geen hoger inkomen kan genereren is niet te wijten aan haar persoonlijk toedoen. Zij kan er niets aan doen dat zij mindervalide is en een beperkt inkomsten heeft.
Daar anders oordelen zou betekenen dat mevrouw niet gerechtigd is op een gezinshereniging met haar echtgenoot. Dit zou in strijd zijn met de artikel 10 en 11 van het Grondwet.
Dat partijen een gering inkomen hebben doch zoals blijkt uit de stukken is er ook een geringe uitgaven."

2.4.2. Er moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

2.4.3. Artikel 40*ter* (oud) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1.
De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.
§ 2.
De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
(…)De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :
1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen

rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.
Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.(…)".

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

Artikel 42, §1, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet, de minister of zijn gemachtigde moet nagaan wat de behoeftes zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste. Bij deze behoefteanalyse wordt gekeken of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische staat.

2.4.4. Waar de verzoekende partij stelt dat bij de aanvraag als bewijs van voldoende bestaansmiddelen een attest werd voorgelegd waaruit blijkt dat haar echtgenote een gemiddeld maandelijkse inkomen heeft van 1725,12 euro, bevestigt zij het motief "*Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een uitkeringsattest van Solidaris voor dd. 20.07.2023 waaruit blijkt dat zij maandelijks gemiddeld 1640,86 euro aan invaliditeitsuitkering ontvangt, of rekening houdende met de inhaalpremie (eenmalig per jaar) komt dat neer op gemiddeld maandelijkse bestaansmiddelen van € 1725,12.*"

Zij betwist voorts geenszins de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat uit het voorgelegde attest blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, dat zij immers niet beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet en dat overeenkomstig (oud) artikel 42, §1, tweede lid van Vreemdelingenwet, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse dient te worden gemaakt.

2.4.5. Waar de verzoekende partij stelt dat er geen concrete behoefteanalyse werd gemaakt over het bestedingspatroon van haar echtgenote, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk is overgegaan tot een concrete behoefteanalyse aan de hand van de bij de aanvraag vermeld in punt 1.1. voorgelegde stukken. Zo wordt er in de bestreden beslissing gesteld:

"*Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat de referentiepersoon 575 euro aan huur (zonder index) dient te betalen. Van de overige kosten werd niets voorgelegd, ondanks uitdrukkelijke vermelding op de bijlage 19ter.*
Concreet wil dit in elk geval reeds zeggen dat betrokkene nog 1150,12 EUR overhoudt om in de levensbehoefte van zichzelf, haar inwonende meerderjarige dochter, en betrokkene te voorzien. Gelet op de levenskost in België en behoudens bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's, (para)medische kosten, vervoer, ...) voor drie volwassen personen met dit bedrag kunnen betaald worden. Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht."

Door louter 'niet akkoord' te gaan met de beslissing, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven. Evenmin toont zij aan dat deze motieven foutief dan wel kennelijk onredelijk zijn.

2.4.6. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten om verder onderzoek te voeren naar de vaste en variabele kosten van haar echtgenote, dat haar Belgische echtgenote invalide is en een maandelijks inkomen heeft van 1725 euro, dat zij een huur van 575 euro betaalt doch ook een huurpremie van 227 euro ontvangt, dat zij een meerderjarige inwonende dochter hebben, doch dat deze dochter een studentenjob heeft en maandelijks ongeveer ook een inkomen van minstens 500 euro per maand heeft, dat de dochter tevens verloofd is en dat deze verloofde voorziet in de levensbehoeften van de dochter, dat zij een gering inkomen hebben doch dat, zoals blijkt uit de stukken, er ook geringe uitgaven zijn, en legt ter staving van haar betoog de volgende stukken neer:

"*4a. Kosten huur november 2023*
4b. Huurpremie
4.c. Kosten gas en elektriciteit
4d. Kosten water

4e. Kosten telecommunicatie
5. Attest invaliditeitsverklaring van mevrouw H.O. (…)
6. Inkomsten van de inwonende meerderjarige dochter mevrouw S.C. (…) bij N. (…) NV
7. Inkomsten van de de inwonende meerderjarige dochter mevrouw S.C. (…) bij W.E. (…)".

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog bijkomende stukken neer:

"*8. Arbeidsovereenkomst van verzoeker dd. 06/10/2025*
9. Loonfiche van verzoeker van de maand mei 2026
10. Loonfiche van verzoeker van de maand juni 2026
11. Loonfiche van verzoeker van de maand juli 2026
12. Uitkeringen van mevrouw O. (…)".

Uit de aanvraag van de verzoekende partij voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 9 augustus 2023, die de verwerende partij bij haar nota met opmerkingen heeft gevoegd, blijkt niet dat de verzoekende partij heeft toegelicht dat haar echtgenote een huurpremie van 227 euro ontvangt, dat de partijen een meerderjarige inwonende dochter hebben, doch dat deze dochter een studentenjob heeft en maandelijks ongeveer ook een inkomen van minstens 500 euro per maand heeft, dat de dochter tevens verloofd is en dat deze verloofde voorziet in de levensbehoeften van de dochter. Evenmin blijkt dat voornoemde stukken, neergelegd bij haar verzoekschrift en ter terechtzitting, in het kader van deze aanvraag werden voorgelegd. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat de verzoekende partij bij het verzoekschrift allerlei documenten bijbrengt over haar uitbestedingspatroon en over de inkomsten van de inwonende dochter, over het genieten van een huurpremie en waarbij een overzicht wordt gegeven van de kosten van gas, elektriciteit, water en telecommunicatie en merkt zij op dat deze documenten en die informatie niet eerder werden bijgebracht door de verzoekende partij. De verzoekende partij wijst ter terechtzitting op haar verzoekschrift en de stukken die zij bijbracht, doch betwist geenszins dat de documenten, die zij voegt bij haar verzoekschrift en voorlegt ter terechtzitting, niet aan het bestuur werden bijgebracht voor het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij bij onderhavig verzoekschrift voornoemd betoog ontwikkelt en voormelde stukken voegt, gaat zij er aldus aan voorbij dat zij deze elementen en stukken niet heeft voorgelegd aan de verwerende partij zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid deze niet in overweging te hebben genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen of in de behoefteanalyse.

Immers de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (*cf.* bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten om verder onderzoek te voeren naar de vaste en variabele kosten van haar echtgenote, benadrukt de Raad dat de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat de verzoekende partij dus wist of behoorde te weten dat de bewijslast op haar schouders rust. In die zin komt het haar toe om haar aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening de aanspraken die zij meent te kunnen maken ondersteunen. De Raad benadrukt in dit verband dat op de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) van de verzoekende partij van 9 augustus 2023, die de verwerende partij bij haar nota met opmerkingen heeft gevoegd, uitdrukkelijk stond vermeld dat "*Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast (…) de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld (dienen) te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden*."

De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. Hierbij merkt de Raad nog op dat het in beginsel de verwerende partij immers enkel toekomt de door de verzoekende partij aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op de verwerende partij rust

geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden. Het kan in die zin de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij, naast de beoordeling van de in het kader van de aanvraag vermeld in punt 1.1. voorgelegde stukken, "*heeft nagelaten om verdere onderzoek te voeren naar de vaste en variabele kosten van de echtgenote van verzoeker*".

2.4.7. De verzoekende partij betoogt verder dat daar haar echtgenote invalide is, er ook geen kans op een tewerkstelling is, dat het feit dat haar echtgenote geen hoger inkomen kan genereren niet te wijten is aan haar persoonlijk toedoen, dat zij er niets aan kan doen dat zij mindervalide is en beperkte inkomsten heeft, dat daar anders over oordelen zou betekenen dat haar echtgenote niet gerechtigd is op een gezinshereniging met haar en dit in strijd zou zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat daar de echtgenote van de verzoekende partij invalide is, er ook geen kans op een tewerkstelling is, dat het feit dat haar echtgenote geen hoger inkomen kan genereren niet te wijten is aan haar persoonlijk toedoen, dat zij er niets aan kan doen dat zij mindervalide is en beperkte inkomsten heeft. Er wordt evenmin in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij om die redenen niet gerechtigd zou kunnen zijn op een gezinshereniging met haar Belgische echtgenote. Wel blijft vereist dat de verzoekende partij aantoont dat haar Belgische echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Indien de referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet, zoals *in casu* in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, kan door middel van een behoefteanalyse worden nagegaan of de verzoekende partij alsnog verblijfsrecht kan bekomen. Er blijkt dus niet dat de referentiepersoon omwille van het feit dat zij geen hoger inkomen kan genereren door haar invaliditeit, *de facto* niet gerechtigd is op een gezinshereniging. In de bestreden beslissing wordt echter na een concrete behoefteanalyse van de voorliggende stukken besloten dat ook in toepassing van (oud) artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht niet kan worden erkend.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat er in onderhavig geval sprake is van een schending van het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vervatte gelijkheidsbeginsel en non-discriminatiebeginsel.

2.4.8. De Raad wijst er nog op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de verzoekende partij niet verhindert om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van de nodige stavingstukken indien zij meent dat de referentiepersoon in het bezit is van toereikende bestaansmiddelen of indien zij meent dat uit de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stukken afdoende kan blijken dat de referentiepersoon over de nodige bestaansmiddelen beschikt om in alle behoeften van het gezin te voorzien.

2.4.9. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de in de bestreden beslissing gemaakte behoefteanalyse is aangetast door enige gebrek.

2.4.10. Het vierde middel is ongegrond.

2.5. In een brief van 26 februari 2026 meldt de verzoekende partij aan de Raad dat zij inmiddels twee jaar wacht op een beslissing, dat zij hierdoor haar gezinsleven niet met gemoedsrust kan verderzetten, dat zij intussen een hartpatiënt is. Ter staving voegt de verzoekende partij een medisch stuk van 14 februari 2026.

In een brief van 22 mei 2026 meldt de verzoekende partij aan de Raad dat haar medische toestand intussen kritiek blijkt te zijn, dat haar broer daarenboven recent overleden is in Turkije, dat zij de uitvaart niet heeft kunnen bijwonen en bijgevolg geen afscheid heeft kunnen nemen van haar broer, dat dit bij haar ernstige stress en een aanzienlijke psychische impact veroorzaakt. Zij verzoekt, gelet op haar precaire medische en psychische toestand, om meer duidelijkheid en zekerheid omtrent haar verblijfssituatie. Zij voegt nogmaals een medisch stuk van 14 februari 2026 alsook een medisch attest van 30 april 2026 bij haar brief.

Op 6 juli 2026 legt de verzoekende partij nogmaals het medisch stuk van 14 februari 2026 neer.

In zoverre het betoog en de medische stukken zouden zijn aangebracht door de verzoekende partij als aanvulling op haar beroep tegen de bestreden beslissing, kan de Raad slechts vaststellen dat voornoemde gebeurtenissen en de gevoegde medische stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

3. Korte debatten

Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op achttien september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. VERMANDER